

Nr 147.

Av herr **Larson** i Tönnersa m. fl., om viss ändring i grunderna för statsbidrag till vägars anläggning och förbättring.

Den starkt ökade motortrafiken å våra vägar, särskilt å dem, som förbinda städer och mera betydande samhällen, ha år efter år medfört ökade krav på vittgående förbättringar och omläggningar av vägnätet. För motortrafikens skull har sålunda blivit nödvändigt att bredda vägar, sänka backar och räta kurvor. För sistnämnda ändamål har mångenstädes måst inköpas ny mark till avsevärda belopp. Exempel saknas icke på att kostnaden för marklösen vida överstigit själva vägförbättringskostnaden. Härav måste givetvis bliva en följd att mindre nogräknade vägstyrelser söka att i största möjliga utsträckning undvika markinköp, även om sådana för en rationell vägförbättring skulle vara erforderliga. Att detta icke blir till bättnad för vägnätets beskaffenhet är självfallet. En riktigt genomförd vägförbättring kommer givetvis att i längden såväl för den enskilde som för det allmänna bliva med hänsyn till vägunderhållet billigare än en ofullständig sådan.

Anledningen till ovannämnda missförhållande torde vara att söka däri, att numera och allt sedan 1914 någon ersättning av statsmedel icke längre utgår för markinlösen. Då vid 1914 års första lagtima riksdag bestämdes att anslag till vägförbättringar icke finge användas till inlösen av mark, utgick man därifrån, att intresset för väganläggningar och vägförbättringar skulle visa sig vara så stort, att markersättningsfrågan lätt skulle ordna sig (motion nr 54 1914 A, statsutskottets utlåtande nr 6, sid. 9). Man tänkte sig närmast att vederbörande markägare skulle av intresse för saken upplåta mark utan ersättning. Så har emellertid ingalunda blivit fallet. Tvärtom hava markägarnas anspråk på ersättning visat sig vara icke obetydliga och, såsom ovan nämnts, saknas icke exempel på att kostnaden för inlösen av mark vida överstigit själva vägförbättringskostnaden.

Med hänsyn såväl till den stora tunga, som åvilar vägdistrikten genom de stora anspråk på vägförbättringar och väganläggningar, som till önskvärdheten att icke farhågan för ytterligare kostnader skall stå hindrande i vägen för rationella väganläggningar och vägförbättringar, synes önskvärt, att förut gällande bestämmelser i viss utsträckning återinföras. Vi hava sålunda ansett statsbidrag med $\frac{2}{3}$ av kostnaden för markinlösen böra utgå för de väganlägg-

ningar och vägförbättringar, som hava avseende å landsvägar och bygdevägar.

Under hänvisning till vad sålunda anförts, få vi hemställa,

att riksdagen vid beviljande av anslag till byggande och förbättring av landsvägar och bygdevägar måtte föreskriva, att statsbidrag jämväl skall utgå för inlösen av mark till nämnda ändamål intill $\frac{2}{3}$ av kostnaden härför.

Stockholm den 19 januari 1928.

Anders Henrikson.

Carl Larson.

Arthur Gustafson
i Kasenberg.
